

“Varčuj in služi!”

ZNACILNE BESEDE VELIKEGA AMERIKANCA. — SAMO NAROD, KI ZNA ŠTEDITI IN SLUŽITI, MORE IZVOJEVATI ZMAGO. — VSAKA BANKA JE PRIPRAVLJENA DATI VSAKEMU NATANČNA POJASNILA GLEDE VARNE NALOŽITVE KAPITALA. — KAKO BO UPORABILA VLADA DENAR, KI SI GA BO IZPOSODILA OD ZAVEDNIH IN NAPREDNIH AMERIKANECV?

Vsak rojak pozna ime Benjamin Franklin. On je bil brez dvoma eden največjih in najslavnejših Amerikancev. On je napisal rek, ki je vir vse modrosti in vsega blagostanja.

Ta rek se glasi:
— Varčuj in služi!

V krajših besedah ni mogoče razodeti največje resnice, katere se mora oprijeti vsakdo, ki želi dobro sebi in svojemu bližnjemu.

Toda tudi to resnico je ravnotako kot je z vsemi drugimi resnicami.

Vsak jo pojmi, vsak jo smatra za najboljšo in neovrgljivo, v srečo vsakega najde odmev, toda vseeno se je ljudje nečesto oprijeti.

Vseh petdeset tisoč naših čitateljev bo videlo danes v našem listu na tretji strani oglas v angleškem jeziku. V oglašju je pojasnjena potreba varčevanja.

In v oglašju se reče:

— Namen tega oglasa je pojasniti občinstvu važnost varčevanja. Še nikoli prej ni bilo varčevanje tako velikega pomena.

Naši vojaki in mornarji ne morejo sami izvojevati zmage.

Naši vojaki in mornarji pa zamorejo izvojevati zmago, če jim bo pomagal ves narod, če jim bo pomagal vsakdo, ki res ljubi svojo novo domovino.

Lepša bodočnost Združenih držav je zagotovljena, če bo vsak Amerikaneec previdno varčeval in previdno nalaгал svoj denar.

Varčevati ni težko.

Za to ni potreba človeku niti obširnega znanja niti velikega kapitala.

Za to je treba samo dobre volje in trdnega značaja.

Vsaka banka vam bo dala dragevolje pojasnilo, kako se zamore denar tako naložiti, da bo varen za vas in da bo imela od njega tudi država svojo podporo.

Danes se je začela kampanja za drugo posojilo svobode.

Vlada si bo izposodila od ameriškega naroda tri tisoč milijonov dolarjev in bo porabila ta denar v sledeče namene:

Za orožje, obleko, hrano in preskrbo naših lirabrilh vojakov, ki so odšli v Francijo;

za prekrbo naše mornarice in naših hrabrilh mornarjev, ki se nahajajo na visokem morju;

za dobavo sredstev pri izplačevanju vojakov in mornarjev, in če bo sprejeta tozadevna predloga v kongresu, za podporo družin in za zavarovalnino vojakov ter mornarjev;

za zgradbo trgovskih ladij, da bodo imeli naši vojaki v Franciji z nami neprestano zvezo in da bodo lahko z vsem potrebnim preskrbljeni;

za zgradbo velikega zračnega brodovja, s katerim bodo Združene države zadobile premoč nad nemško vojaško nevarnostjo.

V te namene se bo torej porabilo to drugo posojilo svobode.

Vsak rojak, ki ni samo z besedami Amerikaneec, pač pa tudi z dušo in sreem bo prispeval po svoji najboljši moči.

Denar, ki ga posodite vladi Združenih držav, ni izgubljen.

Ravno nasprotno, najbolj varen je in vam nosi lepe obresti.

Za vse, kar sposodite vladi Združenih držav, garantira najbogatejša zemlja na svetu.

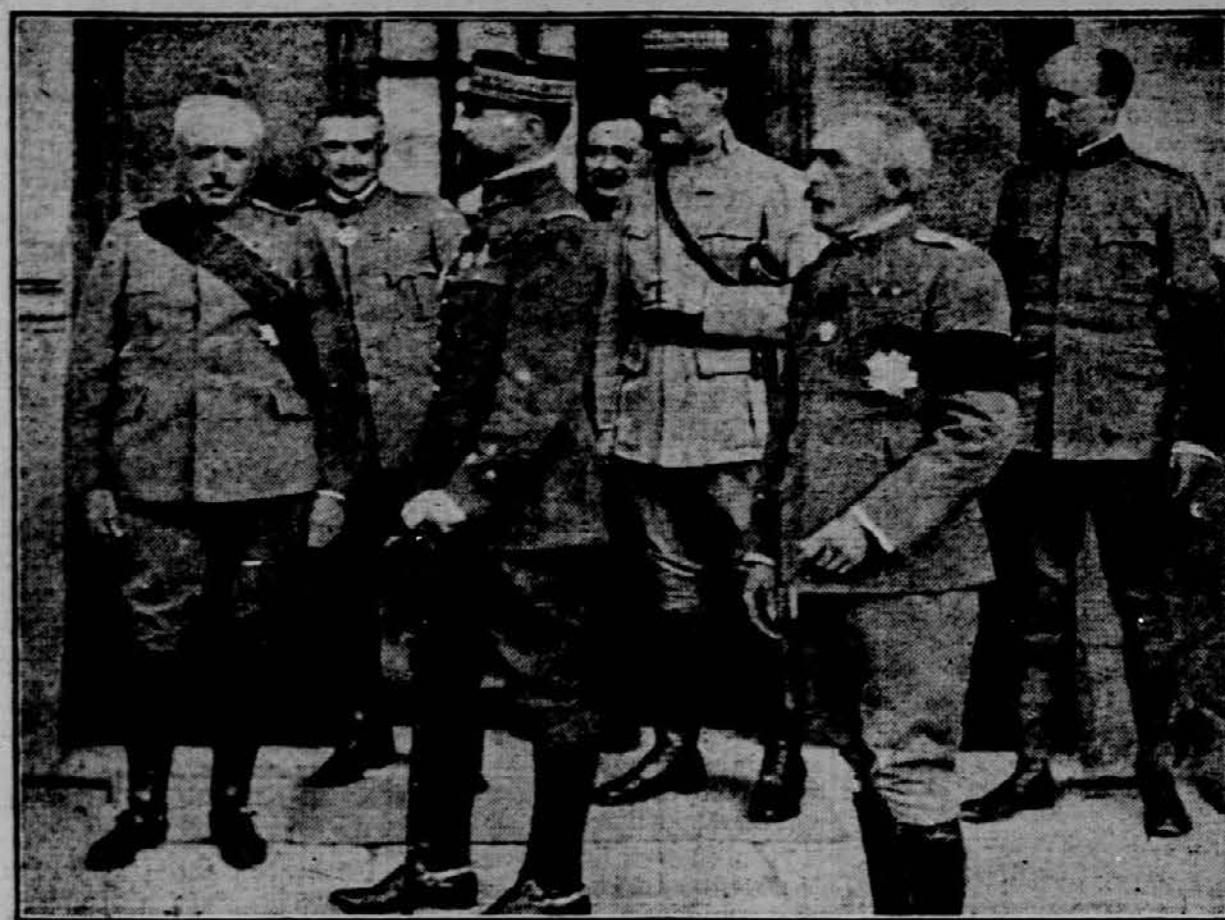
Danes ni več tako kot je bilo v starih časih, namreč, da odločijo edine orožje in izvežbanost čet.

Danes so denarna sredstva orožje, ki je vredno največjega vpoštevanja.

S tem, da posodite vladi svoj denar, koristite sebi, ker bo denar varno naložen;

koristite sebi, ker boste dobili zanj velike obresti; koristite vladi, ker bo z vašo pomočjo prišla hitreje do svojega cilja;

koristite našim vojakom, ker bodo z vašjo pomočjo veliko boljše preskrbljeni in bodo lažje prenašali vse trude in napore bojevanja.

GENERAL CADORNA (prvi na sliki, gologlav, s SVOJIM ŠTAB OM.

Boji v Flandriji.

London, Anglija, 30. septembra. Zgodaj zjutraj so Nemci vprizorili tri lute napade na angleško črto med Tower Hamlets in poljskim gozdom z namenom, da bi Angležem izrgali iz rok važne postojanke, ki obvladujejo cesto pri Meninu. Pri teh napadih so se razvili vroči boji, ki so trajali celo dopoldne; vsi trije napadi pa so bili odbiti. Feldmaršal Haig poroča, da Nemci niso mogli doseči nikakega uspeha.

Prvi napad je bil pri Reutelske; vsled hudega ognja težkih topov Nemci niso mogli dospeti niti do angleških vst. V drugem napadu ob cesti v Menin se je Nemcem posrečilo zavzeti nekaj angleških postojank, iz katerih pa so jih takoj zopet pregnali.

Vojaki generala Armina so s pomočjo tekočega ognja in pod zaščito gostega divjega dima vdrli v prednje angleške vrste. Samo tem sredstvom se imajo Nemci zahvaliti, da so dosegli začasn uspeh.

Vsa znamenja kažejo, da bodo Nemci izpraznili Flandrijo.

Paris, Francija, 30. septembra. Na fronti ob Aisni si Nemci pod poveljstvom nemškega prestolonaslednika zamenj prizadevajo, da bi pregnali Francoze iz njihovih postojank.

Včeraj so Francozi pri Berry-au-Bac odbili tri nemške napade, v katerih so imeli Nemci velike izgube. Zjutraj od Cornillet so Francozi odbili nemške postojanke in so v njih večje število vojakov ter vplenili mnogo vojnega materiala.

Dasiravno vreme ni bilo posebno ugodno za zrakoplovce, vendar so bili letalci na obeh straneh zelo aktivni. Kot povračilo za nemške polete v četrtke, petek in soboto ponoči, ki so zilo v Dunkirku ubitih več civilnih oseb, so francoški letalci napadli Kolmar in druga nemška mesta z velikim uspehom.

Angleški letalci pa so bombardirali St. Denis-Westren, kjer so požgali zrakoplovno postajo. Nekaj bomba je eksplodirala med večjim številom aeroplanov. Tudi v Gontrode so bombardirali letališče in se je vnel šotor za balone.

Angleži so uničili dve nemški letali, Francozi pa eno.

London, Anglija, 30. septembra. Uradno se poroča, da je bilo v Londonu pri sinočnem poletu ubitih 11 oseb, ranjenih pa 82. Materjalna škoda ni velika.

Nemci so poskušali v štirih oddelkih napasti London, toda večina letalcev se je morala vrniti. Bombe so metali v severovzhodnem in jugovzhodnem delu Londona ter na več mestih Kenta in Essexu.

Boji na Balkanu.

London, Anglija, 30. septembra. V francoskem vojnem poročilu se uveljavlja, da so Francozi v boju z Nemci v Flandriji dosegli velike uspehe.

Laško bojišče.

Rim, Italija, 30. septembra. — Laško uradno poročilo:

Z naglim naskokom smo izboljšali svoje postojanke na jugovzhodnem obronku Banjšice. Zavzeli smo višine pri Podlaci in jugovzhodno od Madoni. Vjeli smo 49 častnikov in 1360 mož.

Naslednje napade, ki so sledili hudemu bombardiranju, smo z lahko odločili in odbili vse postojanke.

V petek in soboto ponoči so se vsi sovražni poskusi, pregnati nas iz postojank, katere smo zavzeli pri Selu in Dolu ter na Gabrielu, izjalovili. Vgrabili smo 80 mož in šest častnikov.

Dunaj, Avstrija, 30. septembra. Avstrijsko uradno poročilo:

Oddelki nemških letal je poleglet nad zrakoplovne naprave Jošis v Ancouli. Zadet je bil en zrakoplovni šotor, v katerem je eksplodiral en balon in plamen je svinil 150 metrov visoko. Ponoči je nek naš letalec metel bombe na Palmanovo in v trdnjavi je nastal velik požar.

Soška fronta: Na Gabrielu so bili včeraj vroči spopadi. Po majhnih napadih, ki so bili takoj odbiti, so včeraj Lahi vprizorili močan napad na naše postojanke na Gabrielu. Tudi ta napad je bil odbit. Od včeraj zvečer je Gabriel in južni del Banjšice pod neprestanim in hudim artilerijskim ognjem.

Cenzus države New York.

Albany, N. Y., 30. septembra. Governor Whitman je danes naznanil, da je odbor narodne obrambe tako zadovoljen z izidom za državo New York, da ga je naprosil, da naj pošlje v Washington enega večaka, ki bo razložil načrt, ki se bo porabil v vseh državah Unije. Governor je določil Johna M. Gainesa, ki je zelo močan deloval pri cenzusu, da gre v Washington in poroča o tej zadevi.

Governor je zelo zadovoljen, da more ustreči narodnemu obzorju, ker to pomeni priznanje za državo New York.

Pred nekaj meseci so zvezne oblasti nasprotovale temu, da bi se izvršil cenzus po vseh državah; ko pa so videli uspehe države New York, so uvideli, kako važno je to delo.

poroča o obnovitvi bojev v Macedoniji. Albanci so vprizorili uspešne operacije na najbolj levem zavezniškem krilu. Pognali so avstrijske čete ter zasedli vas Česme v dolini Skumbe.

Iz Rusije.

Kerenski namerava sestaviti koalicijski kabinet. — V nasprotju s kongresom. — Započno povelje za Lenina.

Petrograd, Rusija, 30. sept. — Sinoči se je Kerenski odločil, da takoj sestavi koalicijski kabinet. Ako pa se to zgodi, bo prišel v navskrižje s kongresom, katerega večina je proti koaliciji v kabinetu. Kongres tudi trdi, da more le kongres imenovati člane vlade.

Predsednik Kerenski se je posvetoval s političnimi voditelji iz Moskve. Delegatje kongresa pa so imeli odborove seje in zborovanja posameznih strank.

Delegata Burinskim in Trutjakov iz Moskve sta na Kerenskijevo povabilo prišla v zimsko palačo, kjer sta Kerenskiju predložila program svoje stranke. Kerenski je ta program odobril.

Glavne točke tega programa so: armada se mora reorganizirati, da bo zopet sposobna za boj; anarhija se mora brez usmiljenja zatreti; kabinetni ministri morajo biti absolutno neodvisni od strank; črediti se mora, da se izvolijo člani ustavnega odbora, ki bodo predstavljali voljo naroda in ki bodo določili bodočo obliko ruske vlade.

Ta program bodo odobrili tudi konstitucionalni demokrati (kadeti), ki bodo zastopani v kabinetu, navzile temu, da temu nasprotujejo delavski in vojaški delegati. Oba voditelja iz Moskve bode ta najbrže poklicana v kabinet.

Danes se je sklepalo v različnih strakah, da bi kongres zboroval ves čas do konca vojne.

Soejalistični delegati kongresa zavzemajo odločno stališče, da bodo nasprotovali, da bi Kerenski sestavil kabinet brez dovoljenja kongresa. Delavska stranka zagovarja koalicijsko vlado ter dovoljuje, da vstopijo v kabinet tudi kadeti. Kmetiška stranka bo predložila resolucijo, ki zahteva “demokratsko diktatorstvo”, ki nasprotuje zahtevam delavskih in vojaških delegatov, da se njim prepusti vsa moč v državi.

Boljševiki so včeraj opustili namero, da bi radikálni pacifistični agitator Nikolaj Lenin kot njihov voditelj nastopil pred kongresom, ker je vlada sklenila, da ga aretirajo.

Potem ko je Kerenski izdal povelje, da se Lenin aretirajo, se je izvedelo, da se nahaja Lenin s svojimi pristašami Zinovjevom v bližini Aleksandrovega gledališča, kjer sta čakala na izid prizadevanja boljševikov, da bi se Leninu garantirala od strani vlade imuniteta. Vlada je to zahtevo odločno zavrnila, ker bi na kongresu mogla nastati veliko razburjenje, kar bi imelo za posledico, da bi se moral kongres prekinati zaključiti. Boljševiki so se zato odločili, da se ne pojavijo na kongresu.

Balkanska ofenziva.

ZAVEZNIKI NAMERAVAJO SPOMLADI NAPASTI BOLGARSKO. — TURKE HOČEJO ODREZATI. — GRŠKA BO IMELA 300 TISOČ MOŽ. — ITALIJANI GRADE CESTE V ALBANIJU.

Washington, D. C., 30. septembra. — Danes se je zoznalo, da so zavezniki izdelali načrt, da bodo spomladi pričeli prodirati proti glavnemu mestu Bolgarije, Zofiji, z namenom, da se Turška odreže od ostalih centralnih zaveznikov.

Na ta način bo tudi Bolgarska odstranjena kot vojaška moč in Turčija bo prisiljena prositi za separaten mir, s katerim bo dobila najboljše pogoje, ki bodo še mogoči.

Nemčija dobiva iz Turčije velikanske zaloge žita in olja ter drugega materiala. Ta promet se mora preprečiti, dokler ne odreže zveze zavezniška armada, ki se nahaja na Balkanu.

Oboroženje grške armade, katero zalagajo Francija, Angleska in Združene države, se je zavleklo zaradi tega, ker primanjkuje vojaških potrebščin. O tem je poročalo grško zunanje ministrstvo grškemu poslaniku v Washingtonu.

Nakor hitro dobi grška vlada potrebnega materiala, bo mogla v najkrajšem času postaviti na bojišče na stran zavezniškov armado 300 tisoč mož.

Armadi zavezniškov in centralnih držav na macedonskem bojišču sta približno enaki. S 300 tisoč mož broječo grško armado pa bodo imeli zavezniki premoč nad armado centralnih držav. Vsled tega se more pričakovati, da bodo zavezniki porazili sovražnika.

V zadnjih poročilih iz Rima se tudi zagotavlja, da je Italija pripravljena skupno z zavezniki prijeti sovražnika na njegovem desnem krilu.

Neka druga brzojavka poroča, da Lahi v Albaniji pod zelo težkimi razmerami gradijo ceste, ker jih Avstrijei, Bolgari in Turki neprestano nadlegujejo pri delu.

Do spomladi bodo zavezniki zbrali na macedonskem bojišču veliko množino vojnega materiala, ki bo zadostoval za odločilne operacije.

Danes se govori v diplomatičnih krogih, da so balkanski državniki in celo bolgarski edini v tem, da se prepusti rešitev balkanskega vprašanja njim samim, ki ga bodo bolje rešili kot pa velevlasti, katere pri vseh poskusih niso mogle priti do zaželjenega uspeha, ker je vsaka iskala svoje lastne interese.

Pravijo, da bi se bila druga balkanska vojna prav lahko odvrnila, ako se ne bi bile vmešavale velevlasti. — Postopanje Nemčije in Avstrije je bil neposreden povod te vojne.

Pravijo, da grški ministrski predsednik Venizelos deluje za balkansko federacijo, toda drugi diplomati trdijo, da je to neuporabno in nemogoče.

Vendar pa ga zavezniški diplomati podpirajo v tem, da bodo vstvarili na Balkanu razmere, da bodo za več let odstranjeni nemiri na Balkanu.

V zadevi nekaterih laških teženj ob jadranskem obrežju upa Grška, da bo odškodovana v Mali Aziji. Ta odškodovina pa bo določena v sorazmerju s pomočjo, katero bo Grška dala zaveznikom.

ševiki so nato opustili svojo namero. —

Uradno se poroča, da je bilo v četrtke mnogo oseb aretiranih; med njimi je bilo zlasti mnogo tujcev, ki so pod krinko trgovske tržke vršili špijonazo.

Aretili so tudi mnogo finskih agentov, ki so knpovali orožje. — Kupčije so sklepali javno na ulicah in kavarnah ter celo v arzenalu.

O velikih nemirih poročajo iz Tamboja, 300 milj jugovzhodno od Moskve in iz Kozlova na Krimu, kjer so tolpe, katerim načeljujejo izpuščeni zločinci iz Sibirije, ter so že zažgali in dragače uničili mnogo žita in poslopji.

Ti kraji so pod obsednim stanjem in so bile poslano čete iz Moskve.

O uporu se poroča tudi iz Turkestana, kamor so tudi poslali vojsko.

Pošiljateljem denarja.

Kakor že znano, ne sprejemamo več denarja za izplačila v Avstriji, Ogrski in Nemčiji.

Lahko pa vedno še izposlujemo izplačila vojnim ujetnikom in drugim v Rusiji, Italiji in Franciji, kakor tudi onim ljudem na Primorskem, kateri bivajo v krajih, ki se naseljeni po laški armadi.

Kadar pošljete denar, priložite tudi dopisnice ali pisno vojnega ujetnika, ker nam s tem pomagata sestaviti pravilni naslov.

SVEDKA FRANK SAKSE

New York, N. Y.

Starorimsko zidovje v angleškem mestu.

Colechester ali Camulodunum je bilo prvo rimsko mesto v Angliji, kateremu je bila podeljena čast rimske kolonije; to mesto je bila tudi prestolnica angleških princev, potem ko so se udali Rimljanom.

Danes je mesto s svojimi ozki ulicami, svojimi strmimi strehami, opatijami in cerkvami v resnici ideal starega angleškega mesta. Ko pa gre človek tako po nasipih mesta, ki lahko v duhu naslika, kakšno je moralo biti mesto v časih rimskih cesarjev.

Stoječe sredi rodovitne doline Essex ter v bližini gozdov, v katerih e odnevalo le petje ptic, je moralo nuditi mesto s svojimi lepimi javnimi poslopji ter svojim svetiliščem, katero je dal zgraditi cesar Klavdij na svojo čast, očarljiv prizor za oko potnika ter stalno pretnjo divjim plemenom, katerih Rimljani še niso zavojevali, ker so se ta plemena umaknila iz nižin v gorate pokrajine, kjer so vedno čakala na priložnost, da vurejo v dolino ter prepode tujea.

Bilo je leta 61 po Kristu, ko so Britanci, ogorčeni vsled načina, kako so Rimljani postopali z njimi, navalili z veliko silo na mesto ter ga razdejali pod vodstvom Boadicea.

Ker so si Rimljani zapomnili ta nauk, so zgradili leta 65 po Kristu velik zid krog mesta in razvaline tega obzidja so se ohranile do današnjega dne.

Tiskanje v kitajskem jeziku.

Stavec pri kitajskem časopisu je skoro prav tako važna oseba kot urednik sam. Njegovo znanje jezika mora biti prav tako veliko. Ameriški stavec mora poznati 26 črk, deset števil ter par drugih znamenj, dočim mora poznati kitajski stavec skoro 11.000 različnih znakov tega starodavnega jezika.

Gotovi zlogi predstavljajo več kot sto besed, ki so najrazličnejšega pomena in ki so uvrščeni le potom gotovih diakritičnih znakov, ki spremljajo te zloge. Najti pa je tisoče takih graviranih simbolov in dobro urejen časopis potrebuje najmanj 11.000 takih znakov.

Nadalje je zapaziti v kitajski tiskarni posebno grupiranje ali klasifikacijo simbolov, s čimer se hoče olajšati duševno delo stavec. V neposredni bližini znaka za ribo je najti znake za teletnico, mrežo, trnek in tako dalje. To zelo olajša delo, ki je izvanredno zaporno. Jasno je, da bi morali biti stavec pri kitajskem časopisu najboljše plačana oseba.

Stavec pri kitajskem listu je zelo ugledna oseba in ko tako koraka od znaka do znaka ter jih izbira, bi se ameriški stavec gotovo čudil, kdaj bo gotov z delom. Da se sestavi omejeno število znakov, katere se potrebuje za dnevnik na štiri strani, je treba stalnega dela osmih ali devetih izkušenih kitajskih stavec, ki delajo po dvanajst ali trinajst ur na dan.

ZA SLOVENSKO REPUBLIKANSKO ZDRUŽENJE

so prispevali dozdaj: Slovenska sekcija M. W. of A. v Chicagi \$4.00; Janko Rogelj, Cleveland, O. \$1.00; nabrano na pikniku Slov. Del. Sokola v Chicagi, \$7.51; slovenski dijaki Dubuque College v Dubuque, Iowa, \$2.10; društvo "Slovenec", št. 282 S. N. P. J. v Little Falls, N. Y., \$2.25; soc. klub št. 1 J. S. Z. v Chicagi, \$5.00; društvo "Slovenija", št. 44 C. S. B. P. J. v Chicagi, \$5.00; John Langenhode, Solisburg, Pa., \$2.00; nabrano od delegatov na konvenciji J. P. Z. Slova, ki se je vršila v Sheboygan, Wis. (poslano po J. Rezel), \$8.00.

V imenu dobre stvari se zahva hujem vsem darovalcem in želim, da najdejo mnogo ponesovalcev.

Za Slov. Repub. Zdrženje:
Anton J. Terbovec,
t. č. tajnik.

Stavka v San Francisco končana. San Francisco, 30. septembra. — Zveza kotlarskih kovačev, ki je preprečila zaključke stavke 30 tisoč kovinskih delavcev, je danes sprejela nekatere pogoje, katere so odobrile tudi druge zveze, ki so ji jo zvezne. Odločili so, da se delo v tistih delavcih v ponedeljek 1. oktobra sproti vrne.

Save & have

Benjamin Franklin.

THE purpose of this advertisement is to bring the importance of saving to the attention of the public. Never before has saving been so necessary. Our soldiers and sailors alone cannot win the war. Our soldiers and sailors backed by thrifty people at home are an invincible force for victory and peace. The future of the United States, after the war, will be more secure if every American will spend carefully, save carefully and invest carefully.

Saving requires no technical knowledge, no large capital. It requires only *the will to save* and the character to keep at it.

Investment follows saving. Banks, trust companies, and savings banks have made it easy to invest.

Thrift is essential to individual success. It is the foundation of the power of nations. It is today absolutely vital to the welfare of the American people.

Save & serve.

American Exchange National Bank

Atlantic National Bank of the City of New York

Bank of America
Bank of Cuba in New York
Bank of Europe
Bank of Flatbush

Bank of New York National Banking Assn.

Bank of the Manhattan Company
Bank of the Metropolis
Bank of United States
Bank of Washington Heights
Bankers' Trust Company
Battery Park National Bank
Bowery Bank

Bowery Savings Bank
Brevort Savings Bank, Brooklyn
Broadway Trust Company
Bronx Borough Bank
Bronx National Bank
Brooklyn Trust Company
Brooklyn Savings Bank
Bushwick Savings Bank
Central Trust Company
Chase National Bank
Chatham & Phenix National Bank of the City of New York

Chelsea Exchange Bank
Chemical National Bank
Citizens National Bank
Citizens Savings Bank

City Savings Bank, Brooklyn
Coal & Iron National Bank
Colonial Bank

Columbia Trust Company
Corn Exchange Bank
Dime Savings Bank, Brooklyn
Dollar Savings Bank
Dry Dock Savings Institution
East Brooklyn Savings Bank
East River National Bank
Eastern District Savings Bank, Brooklyn

Emigrant Industrial Savings Bank
Empire City Savings Bank
Empire Trust Company
Equitable Trust Company
Excelsior Savings Bank
Farmers Loan & Trust Company
Federal Reserve Bank
Fidelity Trust Company
Fifth Avenue Bank
Fifth National Bank
First National Bank
First National Bank of Brooklyn
Franklin Trust Company
Fulton Trust Company of New York

Garfield National Bank
German American Bank
German Exchange Bank
German Savings Bank
German Savings Bank of Brooklyn

Germania Bank
Germania Savings Bank of Kings County, Brooklyn

Gotham National Bank
Grace, W. R. & Co.'s Bank
Greater New York Savings Bank
Greenwich Bank
Greenwich Savings Bank
Guaranty Trust Company of N. Y.
Hamilton Trust Co., Brooklyn
Hanover National Bank
Harlem Savings Bank
Hudson Trust Company
Importers & Traders National Bank

International Banking Corporation
Irving National Bank
Irving Savings Institution
Kings County Savings Bank
Kings County Trust Co., Brooklyn
Lawyers Title & Trust Company
Liberty National Bank
Lincoln National Bank
Lincoln Trust Company
Manhattan Savings Institution
Market & Fulton National Bank
Mechanics' Bank of Brooklyn
Mechanics & Metals National Bank

Mercantile Trust & Deposit Co.
Merchants' National Bank
Metropolitan Bank
Metropolitan Savings Bank
Metropolitan Trust Company
Mutual Bank
Nassau National Bank of Brooklyn
National Bank of Commerce

National Butchers' & Drovers Bank

National City Bank
National City Bank of Brooklyn
National Park Bank
New York Produce Exchange Bank

New York Trust Company
North Side Bank of Brooklyn
Pacific Bank
Peoples Bank
Peoples National Bank, Brooklyn
Peoples Trust Company, Brooklyn
Public National Bank of N. Y.
Scandinavian Trust Company
Seaboard National Bank
Second National Bank
Sherman National Bank
South Brooklyn Savings Institution

State Bank, The
Title Guarantee & Trust Company
Transatlantic Trust Company
Twenty-third-Ward Bank
Union Exchange National Bank
Union Square Savings Bank
Union Trust Company of New York

United States Mortgage & Trust Co.
United States Trust Company of New York
Williamsburgh Savings Bank
Yorkville Bank

Mladost.

POVEST.

Gabrijela Preissova.

(Nadaljevanje).

Majda je bila visoke, vitke postave, a Tomaž se je zdelo na nji nekaj tako sočustvenega, da bi jo bil najraje tako nežno pozdravljal kakor dete. Spominjal se je, koliko smejevala se je bila, dokler se ni bila omožena; sedaj je bilo v nji nekaj plačnega.

Tako premišljuje si je ulomil akatovo vejico, osmukal ji trnje in listje, in ko po tem nepotrebnem opravilu še ni bilo videti Majde, ji je šel naproti.

A toliko da je storil nekaj korakov, se je prikazala Majda iz borovja v spremstvu malega citrarja Gola, ki se ji je približal takoj pri hiši.

Zvedel je v kovačnici, da bodo danes Časnarjevi gнали s planine. Zato je potujoči godec vzel razven eiter še harmoniko s seboj; oboje je obesil čez rame na zelen motvoz.

"Ej, pozdravljeni!" mu je klical Tomaž od daleč, kakor da prihaja samo njemu naproti. Majdo toliko da je pogledal mimogrede; mislil si je, da bi to bilo smešno, če bi dal spoznati i le z besedo, kako rad jo vidi povsod.

"Bog daj dobro!" je odgovoril citrar Tomažu in ga pozdravil kakor gosposkega človeka. Postavo je bil zaničeval, zato pa je bil bistre glave, da je znal vsakemu govoriti po godi; celo pesnice je znal zlagati, da so se vrstice uje male.

"Kako je kaj doma?" je začel pogovor. "Druge po svetu ni nič lepše, kaj?"

"No, ponekod je, drugod pa zopet ne!" je odgovoril Tomaž, samo da ni molčal.

"Prav zares", je zgrubnel potujoči godec žolti svoj obraz v neštevilno gub in gubice ter se posmehal; "sedaj se pa ne čudim, gospod Časnar, zakaj me dekleta po hišah kar obselejo in izprašujejo; 'Ali ne veste, kaj počne Tomaž?' Tega in tega se je menda že vrnil od vojakov..." Dejal sem jim: To pa že moram iti na Časnarjevo... In že vem, kaj lahko povem dekletom o vas! Porečem jim, da bi ne bilo čudo, če bi šla za takim fantom dekleta kakor za procesijo, — pogosto so me že izpraševala, kaj se vam sanja po noči..."

"Mari kaj zaigrajte!" je dejal Tomaž malomarno; toda bilo mu je, kakor da ga je Gol s svojim ciklami zadel z električno iskro. "La-di-o-jit!" je zaviskal, da se je razleglo po hribih, "la-di-o-jit!" in zapel:

"Imam malo deklico,
prebelo sabljico —
vseh mojih ljubih še najbolj
zvesto —"

Gol je naglo snel z desnega ramena harmoniko in urno ujel prvi glas ter spremljal pevec. S takim vršenjem so se približali na trato pred kočjo. Pes Volkar in preplašena junica sta skokoma zbežala pred desilec čez pot, stara kravec-vodnica z zvonecem je stopila nekaj časa za njimi vsa v skrbeh, potem pa so od raznih strani prišli Lucija, Franja in pastirjeva dobra znanca s petletnim dečkom, a nazadnje je prišel Filip s pastirjem za godbo. Vzpričo starejšega Časnarja je harmonika brzo utihnila, in mali Gol ga je pozdravil skoro brezskrbno; kajti doma v hiši ga je Filip obdrl v vselej z opazko, da Gol lahko zase ohrani svojo godbo.

Majda, katero je pot do vrha ugrela, da je bila vsa rdeča, je stopila s sestro v izbo pogledat malice; zunaj so nekaj časa ostali sami moški.

"Gol, slišiš", je vprašal Filip, "ne veš-li, če ima kdo a zadržavi strani kaj mošta na prodaji? Z našim pičilim pridnikom bomo letos kmalu pri kraju..."

"Pavprašam, pa pridem pogledat."

"Kaj pa dela stari Krugelj?"

"No, še vedno dosti čilo koraca po hiši!"

"In pri Kabaniku — ali so se že pobotali?"

"To bo še dolgo trajalo; vsak svojega odvetnika so si najeli, in vsak je prepričan, da ga drugi ne ogojufi..."

"Sram jih bilo! Mari naj bi šli v cerkev in dali za sveto mašo, da bi jim Bog razsvetlil pamet!" Filipu se je čelo zgubilo.

"Da, prav bi storili", je pritrnil prodajalec, "a to je..."

Gol s takim obrazom, kakor da ne zna drugega igrati nego same svetne pesnice.

Tomaž ni mogel dolgo poslušati; šel je pred prag, prižgal si smodko in naslonjen na leseno steno je gledal zamišljeno na vrhe obsončenih akacij in hrastičev tam na oni strani; zdelo se mu je, kakor da je na njih obtičal tisti prvi pojem radosti življenja.

"Pojdite malice!" je vzkliknila Lucija izmed vrat in, vzpenja se na prste, zahalovala ter pomignila še pastirju in kravarju.

Tomaž je stopil takoj za Filipom, kateri je, odločivši klobuk, še vedno temnega čela razkladal Golu kakor na prižnici:

"Le k nam naj pridejo pogledat, bodi si danes — ali čez deset let, če se bova s Tomažem kregala za delež! Toda dandanes na svetu že zginja vera v dobre ljudi; drug drugemu ne verjame, — zato tudi Bog ne more več vrjeti ljudem. V cerkev hodijo, pa v srcu seboj nosijo hudiča. Kadar pa kličejo Boga, se jim ne oglasi, ker ne more vrjeti hinavcem, ki zunaj ekerke lahkoščno prodajajo in preganjajo i svojo kri."

"Ta svet je hudeben!" je vzdihnil Gol skesano.

"Ves ne", je rekel Filip, se nekako mehko ozrl najprej v Majdo, potem v Lucijo in Tomaža — in kakor da je spoznal z nemirnih potez okoli Majdinih usten, da se take pridigarke razprave ne spodobijo v trenutku veselega konca paše na planinah, je dodal z mirnim nasmehom: "Po malici nam morate kaj zaigrati, Gol, že zaradi mladine!"

"Kaj za ples!" je pristavil Tomaž, ki danes ni mogel poslušati resnih pogovorov.

Gol je nato naglo izpil svoj piksreček kave, ostanek potice vtaknil v žep in poprijel za harmoniko, katero je bil odložil v kot.

"Imam malo deklico", je zapel v začetku Golu kakor po naključju v rokah.

"Mirujte že s tem!" je vzkliknil Tomaž vstajaje iz mize. — "Zaigrajte kaj drugega — lepega. Majdine oči so mu pravile, da ji ne ugraja ta pesem."

"Kaj tedaj?" — je premišljal Gol.

"No, da bi moralo biti baš za ples", je menila Majda, zroč na posteljo, kjer je lepo sanjal mali dojenček: "in citre poje bolj ljubezno nego harmonika."

Tomaž je pristopil k stolu, vzel Golu harmoniko in mu podal citre.

"Ali naj zapojem zraven?" se je bil godec do starejšega Časnarja za dovoljenje.

Ko je Filip priklinal in Lucija za proslila:

"Najprej nekaj za petje, potem za ples!" — je Gol nežno ubral stune in s priključenim tenorjem se pridružil glasu eiter:

"Fantič kliče ljubico:
Pridi na planinico!
Tu škrljaneček s kukav'co,
Pozdravi tebe presrečno:
Tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Pridi na planinico,
Pridi sem na tratičo!
Znak ti bo zakukala,
Kdaj ti sama boš moja —
Tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Pridi na planinico,
Pridi sem na tratičo!
Najbliž' nebo se tu blišči —
In zvezdici sva jaz in ti...
Tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Gol se je po svoji pesmici skromno ozrl na ženske in Tomaža ter spoznal že po obrazih in sanjavo izoženih očeh, da je napravil dober utisek.

Starejši Časnar pa je vstal, kakor bi bil zaničljiv koristejši stvar. Pogledal je na uro in jema je svoj klobuk z okna je menil:

"Igrajte si še nekaj časa če hočete — jaz moram pogledati, kako je kaj tam zunaj. Čez dobro uro pa odhodem — dan se že polagoma krči."

Ko so se duri zaprla za svakom, se je Lucija nasmešila; doslej še ni poznala volje, s katero človek lahko ovlada poteze svojega obraza, zato se je morala nasmešiti že zaradi tega, ker je hrepelja po prostosti, a svak Filip — dasi dober — je bil nevede na poti vsaki mladostni radosti.

Vedno je bil tako moder, kakor predhodni predhodni, a to je...

mirne otroke v cerkvi znal opominjati kar z očmi.

"Ali bomo plesali?" je smejeje vprašala Tomaža.

Ta je pogledal Majdo. — mor da da ni upal pred njo, kakor Lucija ne pred svakom Filipom; kajti vedelo se je, da si tud Majda prizadeva, biti modra in pobožna.

Tako bi se Lucija ne mogla nikoli premagovati; ona bi ne bila nikoli tako za Filipa ustvarjena kakor sestra, zato pa bolje za Tomaža...

"Tu je premala prostora", je odgovorila Majda neodločno.

"Zunaj na trati bi ga bilo dosti!" je predlagala Lucija bistrotno.

"Da, na trati bi sel epo plesalo!" je nagovarjal Tomaž skoro proséce.

Saj se dosti naplešemo o šentmartinskem semnju", se je še obohotavljala Majda.

"Sedaj pa lahko poskusimo, če žen ismo pozabili", je prosil Tomaž vztrajno.

Majda se je konečno udala.

"Najpreje z Lucijo", je rekla, vsa drhteča, kakor da naj zapleše prvič v svojem življenju.

Vsi so se spravili za hiev na solnčno ravnicu.

Gol je s harmoniko sedel na stolček, Majda in Franja sta pa gledali, naslanjaje se na steno, kako se Lucija poda Tomažu.

Takoj za njima je zaplesal kravar s svojo ljubico, in mladi pastir se ni dolgo pomisljal, pa je pograbil staro Franjo v kolo — saj je Golova preprosta godba tako sladko vabila, in blaženo jesensko sonce je obevala plesišče s čistim bliščem zlata...

Majda je zamišljala in mislila, da se ji bode, ko izpregleda, vse okoli, zdelo bolj smešno, — vsakdanje; tu je pa Tomaž pred njo postavil Lucijo vso prepoteno in peljal plesat svojo drugo svakinjo.

Majdi se je v prvem hipu zdelo, da izroča Tomažu v roke neko drugo bitje; tako je bila zmešana, da se je vse zavrtelo z njo. A skoro jo je ovladala sladka mod godbo. In plesala je...

"Kakor pero bi odletela iz rok človeku", ji je šepnil Tomaž in jo pritisnil za trenutek tako močno na svoje prsi, da se je stresla, kakor da jo je izpreletela električna iskra. In na mah se je izmabilo celo njeno bitje mreže resnobne in duševne medlosti; odpovedujoče se boječe vsem mladostnim sanjam in radostim. Celo leto se je prostovoljno zatajevala, sedaj pa ji je izbruhnila plameteča strastna želja, s polnim duškom se nasesati take sreče, kakršna jo je prešinjala ob zvokih skromne harmonike in v objetu Tomaževem.

Sedaj je plesala zopet tista nedanja dekliška Majda, bistre oči so se ji bliskale in usta se bile na pol odprte, kakor da so žejne. Klobuček ji je odletel z glave, vsi kodri, ki niso bili vpleteni v kite, so frfoleli divje krog drobeča obrazka... Nikoli še ni občutila, da je ples tako vroče razkošje; nikoli slutila, dokler še ni bila omožena, kakšna sladka moč je v rokah mlajšega Časnarja, — preje za ni poznala takega...

Tomaž je začel živžigati z Golovo harmoniko vred. Majda se je spomnila golobov, frfotajočih po zraku; Tomaževo živžiganje jih je vabilo bliže in bliže, kakor da bi se že spuščali na trato okoli plesalcev. Na pomeneli zemlji so se prikazala njih rdečkasto-rjava, pepelasta in črna telesa, a nad vsem se je razgrnilo tako prijetno, zaupljivo življenje...

V obližju je zavela neka skrita, nerazumljiva blaženost, katere je obhajala v sanjah Majdo že kakor svobodno in še kakor omoženo, tista tajno drhteča blaženost, kakršna se je tajila v glasu Golove pesnice...

Odziv kukavice in škrljanke se je pojil in pomešal v polko — "tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Potem pa se je to ptičje vabljenje spojilo z živžigom Tomaža, ki si je bil zapomnil ves napev in ga sedaj ponavljal ob zvokih harmonike. Vse to je vrelo vrtinčasto v Majdini glavi, da ji je uhajal vid. Utiski iz okolice so izginjali, vse se je stopilo v neko roza — svetlobo — samo jedna postava ni izginila, niti se ni premaknila z mesta... Lucija, krepka in velika Lucija se je naslanjala z rokama, spetima za glavo, na steno koče in čakala...

Majda je zadržala.

Pobeljena stena koče ji je na enkrat razpodila vso to čarobnost v vroči glavi; Lucija jo je prepodila kakor tropo lastavice...

"Moj Bog — blaznim —", se je prestrašila Majda in nehala plesati.

"Že dovolj?" — je vprašal Tomaž, ne da bi jo izpustil iz objeta.

"V glavi se mi je zavrtelo", je odgovorila burno sopeča; "vidiš, Lucija že čaka!"

Zdelo se je, kakor da bi bil Tomaž preslišal zadnjo opazko.

"Ali ti ni dobro?" jo je vprašal v skrbeh opazujoč jo. Videl je, da je Majdin pogled izgubil prejšnji svoj od sreče žareči izraz.

"Pojdi po Lucijo!" mu je dejala burno in se mu izvila iz rok. Tomaž jo je gledal začudeno.

Tako plašno je odhajala, z mrtvima rokama, po prtihi, kakor bi hodila po nevarnem kraju. Zrla je v tla; malo da ni stopila na svoj klobuček, pa šla je mimo njega kakor slepa.

Tomaž je stopil za njo, pobral klobuček, — toda hoteč zaklicati za svakinjo nekaj saljivega, je nježno čudno obnašanje zmešalo njegova samega.

Obrnil se je torej k Luciji, Golu pa pomignil, naj neha gosti; razposajena radost se mu je naenkrat izpremenila v žalost.

"Nekaj sem našel", je govoril smeje se Luciji, da bi vsaj molk prekinil, toda klobuk je obdržal v rokah s tako prečudno resnobo, kakor da je dragocenost.

"Kam je pa šla Majda?" — je vprašala deklica, ki si je izivaje podpirala boke; mislila je, da se da s Tomažem iznova zapleseta.

"Ne vem", je odgovoril Tomaž zamišljen.

"Morebiti je šla s svakom", je ugibala Lucija.

Tomaž je trdno verjel, da je Majda šla za Filipom, in naenkrat se je zdel sam sebi tako olajš, ta-

košina se je tajila v glasu Golove pesnice...

Odziv kukavice in škrljanke se je pojil in pomešal v polko — "tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Potem pa se je to ptičje vabljenje spojilo z živžigom Tomaža, ki si je bil zapomnil ves napev in ga sedaj ponavljal ob zvokih harmonike. Vse to je vrelo vrtinčasto v Majdini glavi, da ji je uhajal vid. Utiski iz okolice so izginjali, vse se je stopilo v neko roza — svetlobo — samo jedna postava ni izginila, niti se ni premaknila z mesta... Lucija, krepka in velika Lucija se je naslanjala z rokama, spetima za glavo, na steno koče in čakala...

koršina se je tajila v glasu Golove pesnice...

Odziv kukavice in škrljanke se je pojil in pomešal v polko — "tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Potem pa se je to ptičje vabljenje spojilo z živžigom Tomaža, ki si je bil zapomnil ves napev in ga sedaj ponavljal ob zvokih harmonike. Vse to je vrelo vrtinčasto v Majdini glavi, da ji je uhajal vid. Utiski iz okolice so izginjali, vse se je stopilo v neko roza — svetlobo — samo jedna postava ni izginila, niti se ni premaknila z mesta... Lucija, krepka in velika Lucija se je naslanjala z rokama, spetima za glavo, na steno koče in čakala...

Majda je zadržala.

Pobeljena stena koče ji je na enkrat razpodila vso to čarobnost v vroči glavi; Lucija jo je prepodila kakor tropo lastavice...

"Moj Bog — blaznim —", se je prestrašila Majda in nehala plesati.

"Že dovolj?" — je vprašal Tomaž, ne da bi jo izpustil iz objeta.

"V glavi se mi je zavrtelo", je odgovorila burno sopeča; "vidiš, Lucija že čaka!"

Zdelo se je, kakor da bi bil Tomaž preslišal zadnjo opazko.

"Ali ti ni dobro?" jo je vprašal v skrbeh opazujoč jo. Videl je, da je Majdin pogled izgubil prejšnji svoj od sreče žareči izraz.

"Pojdi po Lucijo!" mu je dejala burno in se mu izvila iz rok. Tomaž jo je gledal začudeno.

Tako plašno je odhajala, z mrtvima rokama, po prtihi, kakor bi hodila po nevarnem kraju. Zrla je v tla; malo da ni stopila na svoj klobuček, pa šla je mimo njega kakor slepa.

Tomaž je stopil za njo, pobral klobuček, — toda hoteč zaklicati za svakinjo nekaj saljivega, je nježno čudno obnašanje zmešalo njegova samega.

Obrnil se je torej k Luciji, Golu pa pomignil, naj neha gosti; razposajena radost se mu je naenkrat izpremenila v žalost.

"Nekaj sem našel", je govoril smeje se Luciji, da bi vsaj molk prekinil, toda klobuk je obdržal v rokah s tako prečudno resnobo, kakor da je dragocenost.

"Kam je pa šla Majda?" — je vprašala deklica, ki si je izivaje podpirala boke; mislila je, da se da s Tomažem iznova zapleseta.

"Ne vem", je odgovoril Tomaž zamišljen.

"Morebiti je šla s svakom", je ugibala Lucija.

Tomaž je trdno verjel, da je Majda šla za Filipom, in naenkrat se je zdel sam sebi tako olajš, ta-

košina se je tajila v glasu Golove pesnice...

Odziv kukavice in škrljanke se je pojil in pomešal v polko — "tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Potem pa se je to ptičje vabljenje spojilo z živžigom Tomaža, ki si je bil zapomnil ves napev in ga sedaj ponavljal ob zvokih harmonike. Vse to je vrelo vrtinčasto v Majdini glavi, da ji je uhajal vid. Utiski iz okolice so izginjali, vse se je stopilo v neko roza — svetlobo — samo jedna postava ni izginila, niti se ni premaknila z mesta... Lucija, krepka in velika Lucija se je naslanjala z rokama, spetima za glavo, na steno koče in čakala...

Majda je zadržala.

Pobeljena stena koče ji je na enkrat razpodila vso to čarobnost v vroči glavi; Lucija jo je prepodila kakor tropo lastavice...

"Moj Bog — blaznim —", se je prestrašila Majda in nehala plesati.

"Že dovolj?" — je vprašal Tomaž, ne da bi jo izpustil iz objeta.

"V glavi se mi je zavrtelo", je odgovorila burno sopeča; "vidiš, Lucija že čaka!"

Zdelo se je, kakor da bi bil Tomaž preslišal zadnjo opazko.

"Ali ti ni dobro?" jo je vprašal v skrbeh opazujoč jo. Videl je, da je Majdin pogled izgubil prejšnji svoj od sreče žareči izraz.

"Pojdi po Lucijo!" mu je dejala burno in se mu izvila iz rok. Tomaž jo je gledal začudeno.

Tako plašno je odhajala, z mrtvima rokama, po prtihi, kakor bi hodila po nevarnem kraju. Zrla je v tla; malo da ni stopila na svoj klobuček, pa šla je mimo njega kakor slepa.

Tomaž je stopil za njo, pobral klobuček, — toda hoteč zaklicati za svakinjo nekaj saljivega, je nježno čudno obnašanje zmešalo njegova samega.

Obrnil se je torej k Luciji, Golu pa pomignil, naj neha gosti; razposajena radost se mu je naenkrat izpremenila v žalost.

"Nekaj sem našel", je govoril smeje se Luciji, da bi vsaj molk prekinil, toda klobuk je obdržal v rokah s tako prečudno resnobo, kakor da je dragocenost.

"Kam je pa šla Majda?" — je vprašala deklica, ki si je izivaje podpirala boke; mislila je, da se da s Tomažem iznova zapleseta.

"Ne vem", je odgovoril Tomaž zamišljen.

"Morebiti je šla s svakom", je ugibala Lucija.

Tomaž je trdno verjel, da je Majda šla za Filipom, in naenkrat se je zdel sam sebi tako olajš, ta-

košina se je tajila v glasu Golove pesnice...

Odziv kukavice in škrljanke se je pojil in pomešal v polko — "tju-tju — liv — lit — — kuku!"

Potem pa se je to ptičje vabljenje spojilo z živžigom Tomaža, ki si je bil zapomnil ves napev in ga sedaj ponavljal ob zvokih harmonike. Vse to je vrelo vrtinčasto v Majdini glavi, da ji je uhajal vid. Utiski iz okolice so izginjali, vse se je stopilo v neko roza — svetlobo — samo jedna postava ni izginila, niti se ni premaknila z mesta... Lucija, krepka in velika Lucija se je naslanjala z rokama, spetima za glavo, na steno koče in čakala...

Zastoj

čaj za poskušnjo.

15 ČUDODELNH KASTIJN zavzema nacionalna zdravniška inštitucija. FATHER MOLLINGER JEVEGA GLASOVITEGA RASTLINSKEGA ČAJA — Ako imate romantičen smrti, nečisto kri, neredni želodec, glavobol, nered v lednih ali jetrah, požite na dopolniti svoje ime in prejeti boste brezplačni zavitek. Naslov: MOLLINGER MEDICINE CO. 21 Mullinger Building, 14 East Park Way (N. S.), Pittsburgh, Pa.

ko osamljen, na tem krasnem svetu; toliko, da ni vzdihnil.

"Kaj pa delata tam na oni strani?" se je vprašal. — "Pojdi, greva pogledat za njima!"

"Ali ne bova več plesala?" je odvrnila deklica malo žalostno.

Posli so bili seveda že vsi odšli; niso se smeli dolgo muditi.

Majda je tudi šla po opravihi. Ona dva bi se pa lahko še malo veselila. Lucija je bila prepričana, da bi zadoščala druga za drugega.

"Malo me glava boli", se je izgovarjal Tomaž razmišljen in naredil nekoliko stopinj v smeri, kamor je odšla Majda. Lucija pa je šla zvesto za njim, pomiluje ga.

"Naši materi pomaga zoper glavobol najpreje, če si nadrgne s kastro senci", je pravila prijatelj-ski; "cestar pa je oni dan pravil v kovačnici, da pomaga tudi jeshov obkladec".

Tomaž ni odgovoril.

Luciji se je še vedno smilil.

"Bog ve, če ima Franja v hlevu malo jeslha v steklenici" se je spomnila v skrbeh, kako naj polajša Tomažu. "Čekaj", skočim pogledat, in če ne bo jeslha, obvezem te z robcem, namočenim v mrzli vodi".

Dekle je hitelo v kočjo, toda Tomaž je ni čakal, nevaležnež je bil vesel, da mu vsaj za trenutek ni treba poslušati, kaj mu pripoveduje Lucija. Glava ga ni bolela; zdel se je pa naenkrat same-mu sebi tako bolešno otožen, kakor bi mu vsega manjkalo, da bi mogel biti srečen.

Brata, Majdo in kravarja je dobl v kočji; razvozljavali so zmedene vrvi in vsi trije so bili tako zadovoljno zamišljeni v to neznan delo, kakor bi na svetu ničesar ne bilo, kar bi človeku mučilo glavo.

Ko je Majda opazila svoj klobuk v Tomaževih rokah, je poslala ponj kravarja, ker sama ni mogla iti k svaku. Kar je bilo pred hipom; tega se gotovo ni več spominjala.

Za hlevom pa se je zopet oglašala Golova harmonika, vabeča na ples, dasi se ni brigal nihče več za to prečudna, blaženo vrtoglavjenje in razburjenje krvi.

Ustanovljena leta 1893 — Inkorporirana leta 1900.

Glavni urad v ELY, MINN.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: MIHAEL ROVANSEK, Bx 251, Conemaugh, Pa.
Podpredsednik: LOUIS BALANT, Box 106 Pearl Ave., Lorain, Ohio.

Tajnik: JOSEPH PISHLER, Ely, Minn.

Blagajnik: GEO. L. BROZICH, Ely, Minn.

Blagajnik Neizplačanih smrtin: LOUIS COSTELLO, Salida, Colo.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. JOS. V. GRAHEK, 843 E. Ohio St., N. E. Pittsburgh, Pa.

NADZORNIKI:

JOHN GOUZE, Ely, Minn.

ANTHONY MOTZ, 9641 Ave. "M" So. Chicago, Ill.

IVAN VAROGA, 5126 Natrona Alley, Pittsburgh, Pa.

POROTNIKI:

GREGOR J. PORENTA, Box 176, Black Diamond, Wash.

LEONARD SLABODNIK, Ely, Minn., Box 480.

JOHN RUPNIK, S. R. Box 24, Export, Pa.

PRAVNI ODBOR:

JOSEPH PLAUTZ, Jr., 432 — 7th St., Calumet, Mich.

JOHN MOVERN, 624 — 2nd Ave., W. Duluth, Minn.

MATT. POGORELC, 7 W. Madison St., Room 605, Chicago, Ill.

ZDruževalni odbor:

RUDOLF PERDAN, 6024 St. Clair Ave., N. E. Cleveland, Ohio.

FRANK ŠKRABEC, Stk. Yds. Station RFD. Box 17, Denver, Colo.

FRANK KOČEVAR, Box 386, Gilbert, Minn.

Vsi dopisi, tiskajoči se urednih zadev, kakor tudi denarne poljubne, naj se pošljejo na glavnega tajnika Jednote, vse pri-
lože pa na predstavnika porotnega odbora.
Na osebna ali neuradna pisma od strani članov se ne bodo
odirala.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA".

DIM.

Ruski spisal Ivan Turgenev.

(Nadaljevanje.)

"Kaj že to? Domovina — naša ljubezniva Gregorij Mihajlovič, bodimo zmerje in mirnejši! Do Potugin, kakka beda! Koga se boste bali? Jaz poznam še več do-
brih gesel. Glejte na primer: red Ravno te napake so njemu v ko-
in svoboda — prav krasno občno
geslo! To je boljše kot naše: po-
veljstvo in nered. Vrh tega pa: vsi
vse te fraze, katerih je pijano to-
liko glave: zaničevanje občinstvo,
suvereniteta ljudstva, pravica do-
dela: ni morda to vse občno ge-
slo? In kar se tiče ljubezni, ki se
ne da ločiti od sovražstva..."

"Pa byronizem!" presekla mu
Litvinov besedo. "Romanizem iz
tridesetega leta sem."

"Dovolite mi, vi se motite. Pr-
vi, ki je pokazal na zvezo teh ču-
tov, ljubezni in sovražstva, je bil
ruski pesnik Katul, ki je živel
dva tisoč let pred nami. Jaz sem
to v njem čital, ko sem se bil ne-
koliko latinskega naučil vsled
svojega, ako se smem tako izra-
ziti, duhovskega rodu. Da, jaz
ljubim svojo čudno, milo, oneči-
ščeno, krasno domovino. Šele ne-
davno sem jo zapustil: treba mi
je, da si nekoliko odpočijem po
dvajsetletnem sedenju za držav-
no mizo v državnih poslopih. Za-
pustil sem domovino in tukaj
je prav dobro biti ter prijetno.
Pa skoraj pojdem zopet nazaj, to
že slutim. Dobra je sedovna zem-
lja, pa vendar ne rastejo na njej
maline."

"Vam je tukaj prijetno in ve-
selo, tudi meni je tukaj dobro",
pravi Litvinov. "Jaz sem prišel
sem, da se kaj naučim. Akoravno
vidim take-le zle prikazni, me to
ne moti."

Pri teh besedah pokaže Litvi-
nov na dve mimogredni ločeti,
okoli katerih se je sukalo in smu-
kalo nekoliko članov Jockey-klu-
ba, in na dvorano za kvartanje,
ki je bila še vsa natlačena, ako-
ravno je bilo že pozno v noči.

"Kdo pa vam je pravil, da sem
jaz za vse to slep?" vpraša Potu-
gin. "Odpustite mi, vaše opom-
bice me spominjajo na slavno na-
znanika naših nesrečnih novinar-
jev o nedostatkih angleške vojne
uprave za časa krimske vojne, ki
so se priobčevale v "Times". Jaz
nisem optimist, in vse človeško,
celo naše življenje, cela ta kome-
dija s tragičnim koncem se mi ne
predstavlja v rožnatem svitu; pa
zakaj zapadu pripisovati to, kar
se izlomi tudi lahko v naši lastni
naravi? Ta hiša za kvartanje je
zgodnja stvar za naš svet! No, ali
niso si le kvartanje naši ljudje le-
bali?"

"Kdo pa vam je pravil, da sem
jaz za vse to slep?" vpraša Potu-
gin. "Odpustite mi, vaše opom-
bice me spominjajo na slavno na-
znanika naših nesrečnih novinar-
jev o nedostatkih angleške vojne
uprave za časa krimske vojne, ki
so se priobčevale v "Times". Jaz
nisem optimist, in vse človeško,
celo naše življenje, cela ta kome-
dija s tragičnim koncem se mi ne
predstavlja v rožnatem svitu; pa
zakaj zapadu pripisovati to, kar
se izlomi tudi lahko v naši lastni
naravi? Ta hiša za kvartanje je
zgodnja stvar za naš svet! No, ali
niso si le kvartanje naši ljudje le-
bali?"

"Kdo pa vam je pravil, da sem
jaz za vse to slep?" vpraša Potu-
gin. "Odpustite mi, vaše opom-
bice me spominjajo na slavno na-
znanika naših nesrečnih novinar-
jev o nedostatkih angleške vojne
uprave za časa krimske vojne, ki
so se priobčevale v "Times". Jaz
nisem optimist, in vse človeško,
celo naše življenje, cela ta kome-
dija s tragičnim koncem se mi ne
predstavlja v rožnatem svitu; pa
zakaj zapadu pripisovati to, kar
se izlomi tudi lahko v naši lastni
naravi? Ta hiša za kvartanje je
zgodnja stvar za naš svet! No, ali
niso si le kvartanje naši ljudje le-
bali?"

"Kdo pa vam je pravil, da sem
jaz za vse to slep?" vpraša Potu-
gin. "Odpustite mi, vaše opom-
bice me spominjajo na slavno na-
znanika naših nesrečnih novinar-
jev o nedostatkih angleške vojne
uprave za časa krimske vojne, ki
so se priobčevale v "Times". Jaz
nisem optimist, in vse človeško,
celo naše življenje, cela ta kome-
dija s tragičnim koncem se mi ne
predstavlja v rožnatem svitu; pa
zakaj zapadu pripisovati to, kar
se izlomi tudi lahko v naši lastni
naravi? Ta hiša za kvartanje je
zgodnja stvar za naš svet! No, ali
niso si le kvartanje naši ljudje le-
bali?"

nici, v kateri je bil najel stano-
vanje. "Čuden človek, ta Potu-
gin, hočem ga obiskati!"

Ko stopi v svojo sobo, zagleda
pismo na mizi. "A, od Tatjane!"
mislil si je in se jako razveselil
pisma; pa je bilo od očeta.

Litvinov prekrhne veliki pečat
z grbom in začne čitati, kar na-
enkrat ga silen, prijeten in znan
duh iznenadi. Ogleda se in vidi
na oknu v kupici vode velik so-
pek svežih solnčnic. Litvinov se
nagne k njim, se jih dotakne ter
povoha ne brez začudenja... nek-
daven spomin se zbudi v njem, pa
si ne more domisliti. Pozvonji stre-
žaju ter ga vpraša, odkod da je to
evetje. Strežaj odgovori, da jih je
prinesla neka ženska, ki ni hotela
povedati svojega imena, ampak
rekla je, da bodete že po samih
rožah vedeli, kdo da je ona. Litvi-
novu pade zopet nekaj na misel.

Vpraša strežaja, kaka je bila že-
nska. Strežaj odgovori, da je bila
visoke rasti ter prekrasno obleče-
na in pred licem je imela pajčo-
lan.

"Prejkone je bila neka ruska
grofinja", pristavi strežaj.

"Iz česa sodite vi tako?" vpra-
ša Litvinov.

"Dala mi je dva goldinarja",
reče strežaj in se nasmeje.

Ko je Litvinov odpustil streža-
ja, stal je dolgo zamisljen pred
oknom. Na konec mahne z roko
in jame zopet čitati očeto pismo.
Oče je izlival v njem, kakor
navadno, svojo žalost in trdila, da
moče nihče več kupovati kruha, če
ga ne dobi čisto zastoj; da ljud-
je ne poznajo več pokornosti ter
da bo kmalu konec sveta. "Mishi-
si", pisal je oče med drugim.

"Poslednjega kočijaža so mi po-
kvarili, Kalininčonka, saj se še
spominjaš nanj! In gotovo bi bilo
prej z njim, in ne imel bi človeka,
da bi me kam peljal, ko bi me ne
bili dobri ljudje spomnili na du-
hovnika v Rjazanu, ki je pravi
mojster za take bolezni, in sveto-
vali mi, naj ga pošljem tja. In za-
reš ga je ozdravil, bolje kot bi si
mogel misliti. Da mi boš verjel,
pridenem tudi duhovnikov dokum-
ent."

Litvinov pregleda z radoved-
nostjo ta dokument. V njem je
stalo to-le: "Hlapee Nikamor je
imel bolezen, proti kateri nimam
zdravstvenstva leka. Ta bolezen
izvira od ziv ljudi. Pravca temu je
Nikanor sam: ker ni izpolnil ne-
kemu dekletu dane obljube, zato
mu je ona napravila po zlih ljud-
deli, da je postal čisto nesposo-
ben. Da bi se mu ne bil jaz pokaz-
al za pomočnika v tej bolezni,
moralo bi ga biti konec, kot črva
na zemlji. Jaz v upanju na vse-
videče oko bil sem mu rešitelj živ-
ljenja. Kako da sem to izvršil, je
moja skrivnost. Vašo blagorod-
nost pa prosim, da zaprete vaše
šemu dekletu, naj se ne peča več
s takimi sredstvi, ker zna zopet
koga spraviti v to nadlogo."

Litvinov se zamisli nad tem do-
kumentom; zdelo se mu je, da ve-
je po njem sapa iz samotne go-
ščave in da ga obdaja samotni
mrak zaplenega življenja; čud-
no se mu je zdelo, da mora to
pismo baš v Badenu brati.

Medtem je bila ura že davno
polnoči odbila. Litvinov se vleče
v postelj, in ugasne svečo; toda
zaspati ne more. Lica, ki jih je
danes videl, besede, ki jih je sli-
šal, so se mu vrtele in čudno sple-
tale po vroči glavi, ki se mu je
bila razbolela od tobačnega dima.
Zdaj se čudi nad Gubarevom, zdaj
mu pridejo na misel njegove v tla
obrnjene oči s topim in upornim
pogledom, zdaj zopet jih vidi raz-
žarjene in nemirno se sukajoče;
mrak zopet zagleda Suhančikovo,
sliši njen zamolkli glas in nevolj-
no šepetaje ponavlja za njo:
"dala mu je zausnico, dala!"

zda zopet stopi pred njega ne-
skladna figura Potuginova in de-
set; dvajsetkrat mu pride v spom-
in ter vsaka njegova beseda;
zdaj se prikaže kakor kolkja iz

svojega kota Vorosilov v svojem
oguljenem palatetu, in Potugin
prikima s svojo blagonamenjeno
in lepo ostrizeno glavo; tam kriči
in psuje Bindasov, tukaj spet se
joče Bamabajev samega navduše-
nja... Ali glavno je to, da mu ta
neprehitljivi, sladki, težki duh
ne da pokoja in da se vse silneje
in silneje razliva po temni noči
ter ga vedno močnejše spominja
na to, česar on zapopasti ne mo-
re. Litvinovu pride na misel, da
ni zdravo dišečih evetlic v spal-
nici puščati čez noč. Torej vstane,
pritiplje po mraku do evetja ter
ga zanesa v sosedno sobo. Pa tudi
odtod prodira zadušljivi miris do
njega. Nепrestano se premetuje
po postelji z ene strani na drugo.
Že se mu je začela prikradivati
jeza: že vidi duhovnika, "rešite-
lja iz pokvarne"; in dva vrlo hitra
zajen zdržita prek pota ter Voros-
ilova, ki sedeč z ogromno gene-
ralsko perjanico kakor v grmu
peva kot slavček nad njim... kar
se na mah vzdigne iz postelje in
tlesknivši z rokavi zavpije: "Ali
nije ona? Ne more biti!"

Da si moremo razjasniti te Lit-
vinove besede, prosimo drugega
bralca in bralko, naj se vrne z na-
mi nekoliko let nazaj.

VII.

Okoli leta 1855 je živel v Mos-
skvi v silno tesnih okoliščinah,
malodane v revnosti, mnogočista-
na rodbina knezov Oseninih. To
so bili pravi, ne tatarsko-gruzin-
ski, ampak čistokrvni knezi Ru-
rikoviči. Njihovo ime srečaš več-
krat v naših letopisih med prvimi
moskovskimi velikimi knezi, ki so
razprostrali rusko zemljo. Oni so
bili gospodarji obširnih pododo-
vanih posestev in mnogega ime-
nja. Ne enkrat so bili obdarovani
za svoje v vojnah pridobljene za-
sluge; sedeli so v svetovalstvu
plemenitašev, eden izmed njih se
je celo pisal z "vič". Ali uničili
so jih vsled obrekovanja njihovih
neprijateljev do zadnjega, vzeli
jim vso čast in jih razgnali v sa-
motne kraje. Osimini so propadli,
pa izginili vendar niso, ampak
prišli zopet k moči. Jarem pro-
gnanstva se jim je odzvel, pose-
stva so jim zopet dali nazaj, pa
vse to ni nič pomagalo. Osimini so
čisto osiromašili. Njihov rod se ni
okrepčal niti za vlade Petra Ve-
likega, niti Katarine. Vedno bolj
so propadali ter nastopili nižje
službe. Šteli so med seboj že take,
ki so se ponižali za polieste, na-
čelnike komptarov in nadzorni-
ke mestnih oddelkov.

Rodbina Osimin, o katerih ni
govorimo, je štela sedem oseb:
moža, ženo in pet otrok. Živeli so
na Sobačiji plosadki (pasjem tr-
gu), v leseni hiši z enim nadstrop-
jem, z ržnatimi, paradnimi stop-
nicami na ulico, z zelenimi levi na
vratih in drugim plemenitaškim
kinčjem. Izposojevali so si pri ta-
mošnjem trgovcu, česar jim je bi-
lo treba; večkrat pa so sedeli po-
domi brez drv in luči. Knez sam je
bil vel in nekoliko bedast človek;
nekadaj je bil lepotičnej, zdaj pa
se je že popolnoma zapustil. Ne
toliko iz spoštovanja do njegove-
ga imena, kolikor iz obzira na
njegovo ženo, ki je bila poprej na
dvoru, so mu dali neko službo z
majhno plačo, lepim naslovom in
brez vsakega posla. On se ni me-
šal v nič ter le kadil od jutra do
večera; še "schlafrock" ni sle-
kel in težko je sopihal za počjo.
Njegova žena, bolehnica in čemerna,
je imela vedno dosti posla z do-
mačimi sitnostmi, spravljaše otro-
ke v carske zavode, in z oskrb-
ljevanjem svojih petrograjskih
zvez. Ona se ni mogla navaditi na
ta položaj in na oddaljenost od
dvora. Ko je bil oče Litvinova v
Moskvi, se je seznanil z rodbino
Osimini; imel je priložnost skazati
jim dobroto, posodil jim tristo
rubljev. Njegov sin, še študent, je
večkrat zahajal k njim; tudi nje-
govo stanovanje ni bilo daleč od
Osimin. Toda njega ni vlekel tja

sosodstvo, tudi ga ni odganjala
slaba tignost njegovega življe-
nja; — on je začel večkrat ob-
iskavati Osiminove, odkar se mu
je vnela ljubezen do njihove sta-
rejše hčerke Irine.

Irini je minulo ravno tedaj se-
demnajsto leto. Nedavno je bila
zapustila inštitut, odkoder jo je
vzela mati nazaj, ker se je bila
z načelnico nekoliko sporekla.
Irina bi namreč bila imela po-
zdraviti v francoskem jeziku na
očitem izpitu šolskega pokrovi-
telja. Kratko pred tem aktom pa
je načelnica odločila za to druge-
ga dekleta, čer jako bogatega
najemnika. Knežinja ni mogla
pozabiti na to razlajenje, pa tudi
Irina sama ni odpustila načelnici
te nepravčnosti. Ona si je že v
jutru mislila, kako bo vstala, go-
vorila svoje verze in s tem obr-
nila občno pozornost na sebe in
da bo cela Moskva govorila o nji.
Pa tudi res! Moskva bi bila go-
vorila o nji. Irina je bila, visoka
deklica, lepo izraščena, nekoliko
vpadlih prs in mladih ozkih pleč,
kože za njena leta nenavadno bie-
de, čiste in gladke, kakor alaba-
ster, gostih, plavih las; krasne,
zavsem pravilne črte na njenem
licu še niso popolnoma izgubile ti-
stega prostodušnega izraza, ki je
lasten prvi mladosti. Na njenem
lepem vratu, na njenem napol
malomarnem, napol brezskrbnem
posmehu se je videla v sredi ner-
vovna plemenitaškina; v njenih
lepih tenkih ustnicah in majnem
orlovskem nosu se je kazalo ne-
kaj samovoljnega in nekaj strast-
nega, nekaj zanjo in za druge ne-
varnega. Žalostne, resnično ža-
lostne so bile njene oči, črnosiv-
kaste z zelenim prelivanjem, žive
in gibčne, kakor pri egiptovskih
boginjah, s svetlimi trepalnicami
in velikimi obrvmi. Čuden izraz
je bil v teh očeh: kakorkoli so
gledale, gledale so pazljivo in za-
misljeno iz nekake neznane dub-
ljine in daljine.

V inštitutu je veljala Irina za
eno lemed najboljših učenk po
razumu in sposobnostih; po zna-
čaju pa je bila nestalna, samo-
ljubna in njena glava je bila ne-
varna. Ena učiteljica ji je prero-
kovala, da jo bodo njene strasti
ugonobile — "vos passions vous
perdront"; druga pa ji je očitala
hladnost, brezdušnost in imeno-
vala jo "une jeune fille sans
coeur". Tovarišice so imele Irino
za štimano in občutljivo, bratje
in sestre so se bali pred njo, mati
ji ni nič zaupala in očetu je po-
stalo čudno, kedar je vprla vanj
svoje skrivnostne oči. Tudi očetu
in materi je nehotično vtila ču-
stvo spoštovanja, ne zavoljo svo-
jih lastnosti, ampak zavoljo po-
sebnih nejasnih upov, ki jih je
ona v njih zbujala, Bog ve zakaj.

"Eto, Praskovija Danilovna, ti
boš videla", reče enkrat stari
knez, snemši čubuk iz ust, — "ta
Irinka nas bo še spravila iz no-
ugodnosti."

Knežinja se je razsrdila in re-
kla možu, da ima "des expressions

insupportables"; potem pa se je
zamislila ter šepetala skozi zobe:
"Da... in treba bi bilo rešiti
nas!"

(Dalje prihodnjič.)

Boji z Rusi.

Petrograd, Rusija, 30. sept. —
29. septembra je prišlo poročilo,
da je bilo reših 43 mornarjev z
rusilca "Ohotnika", ki je zadel ob
mimo in se potopil. Vsi častniki in

mornarji so prostovoljno ostali na
ladji, ko se je potapljala.
Na jugozapadni fronti so naši
letelci vrgli 360 funtov bomb na
različne kraje. Muromčeva leta-
la pa so vrgla 1800 funtov bomb
na sovržne čete in transporte.
Naš letalec je pri vasi Ohlenorov-
ki izstrelil eno sovržno letalo. —
Na isti fronti je nek drug naš le-
talec spravil na tla eno sovržno
letalo, ki je zgorelo.

NOVO!

Naznanjam cenjenim rojakom
kirom Amerike, da imam sedaj v za-
logi zopet tri nove prave Kranjske
Columbia recorde (plošče).

E 3258 (Sem slovenska deklica
(Regiment po cesti gre) 75c
E 3259 (Vsi so prihajali, njega ni b'lo
(Divja rožica) 75c
E 3260 (Škrjanček poje žvrgoli
(Slišala sem pičko pet) 75c

Cena vsem trem \$2.25 pošil., am
po Expressu. Ako kdo želi da jih
odpošljem z obratno pošto, naj pri-
loži 15c. za poštino in jih odpoš-
ljem z prvo pošto.

To so v resnici nove prave kra-
nske plošče s finim petjem; pojo
na obe strani.

Se priporoča Vaš rojak:
IVAN PAJK,
456 Chestnut St., Conemaugh, Pa.

"HIPRESS" škornji ali
čevlji so narejeni iz belega gu-
mija in sicer najboljših vrste, ki
se ga dobi — ravnoisti, ki je
napravljen Goodrich obroče gla-
sovine za ustrajnost kjerkoli se
obroče rabi.

Zato podplati beli "HI-
PRESS" skoro prekos jeklo!

"HIPRESS" izdeluje le
The B. F. GOODRICH COMPANY
Tovarne Akron, O. 40.000 trgovcev.
Izdelovalci glasovitih Goodrich obročev za avtomobile
"Najboljši za dolgotrajnost".

Dr. ROSENTHAL,
SPECIALIST,
622 PENN AVE., PITTSBURGH, PENNA.
Dr. Rosenthal, Specialist 30 let. Ako
imate kako bolezen iz kateregakoli varoka,
bolno kri, ste nervozni, bolan želodec, ledice,
jetra, mehur, revmatizem, masulje ali ka-
korkoli drugo bolezen, upražajte za nasvet
Dr. Rosenthala in povedal vam bo če ste
ozdravljivi.

POŠERNA POUDEBA za kratek čas in
po zelo niski ceni.
Dr. Rosenthal zdravi s najboljšimi zdravili, ki jih dobi iz Evrope,
Indije, Kitajske, Južne Amerike in vseh drugih krajev sveta. On bali
zdraviti svoje bolnike.

Dr. Rosenthal, 622 Penn Ave., Pittsburgh, Pa.
Uradno mesto telefoniranja 4-1111, 4-1112, 4-1113, 4-1114, 4-1115, 4-1116, 4-1117, 4-1118, 4-1119, 4-1120, 4-1121, 4-1122, 4-1123, 4-1124, 4-1125, 4-1126, 4-1127, 4-1128, 4-1129, 4-1130, 4-1131, 4-1132, 4-1133, 4-1134, 4-1135, 4-1136, 4-1137, 4-1138, 4-1139, 4-1140, 4-1141, 4-1142, 4-1143, 4-1144, 4-1145, 4-1146, 4-1147, 4-1148, 4-1149, 4-1150, 4-1151, 4-1152, 4-1153, 4-1154, 4-1155, 4-1156, 4-1157, 4-1158, 4-1159, 4-1160, 4-1161, 4-1162, 4-1163, 4-1164, 4-1165, 4-1166, 4-1167, 4-1168, 4-1169, 4-1170, 4-1171, 4-1172, 4-1173, 4-1174, 4-1175, 4-1176, 4-1177, 4-1178, 4-1179, 4-1180, 4-1181, 4-1182, 4-1183, 4-1184, 4-1185, 4-1186, 4-1187, 4-1188, 4-1189, 4-1190, 4-1191, 4-1192, 4-1193, 4-1194, 4-1195, 4-1196, 4-1197, 4-1198, 4-1199, 4-1200, 4-1201, 4-1202, 4-1203, 4-1204, 4-1205, 4-1206, 4-1207, 4-1208, 4-1209, 4-1210, 4-1211, 4-1212, 4-1213, 4-1214, 4-1215, 4-1216, 4-1217, 4-1218, 4-1219, 4-1220, 4-1221, 4-1222, 4-1223, 4-1224, 4-1225, 4-1226, 4-1227, 4-1228, 4-1229, 4-1230, 4-1231, 4-1232, 4-1233, 4-1234, 4-1235, 4-1236, 4-1237, 4-1238, 4-1239, 4-1240, 4-1241, 4-1242, 4-1243, 4-1244, 4-1245, 4-1246, 4-1247, 4-1248, 4-1249, 4-1250, 4-1251, 4-1252, 4-1253, 4-1254, 4-1255, 4-1256, 4-1257, 4-1258, 4-1259, 4-1260, 4-1261, 4-1262, 4-1263, 4-1264, 4-1265, 4-1266, 4-1267, 4-1268, 4-1269, 4-1270, 4-1271, 4-1272, 4-1273, 4-1274, 4-1275, 4-1276, 4-1277, 4-1278, 4-1279, 4-1280, 4-1281, 4-1282, 4-1283, 4-1284, 4-1285, 4-1286, 4-1287, 4-1288, 4-1289, 4-1290, 4-1291, 4-1292, 4-1293, 4-1294, 4-1295, 4-1296, 4-1297, 4-1298, 4-1299, 4-1300, 4-1301, 4-1302, 4-1303, 4-1304, 4-1305, 4-1306, 4-1307, 4-1308, 4-1309, 4-1310, 4-1311, 4-1312, 4-1313, 4-1314, 4-1315, 4-1316, 4-1317, 4-1318, 4-1319, 4-1320, 4-1321, 4-1322, 4-1323, 4-1324, 4-1325, 4-1326, 4-1327, 4-1328, 4-1329, 4-1330, 4-1331, 4-1332, 4-1333, 4-1334, 4-1335, 4-1336, 4-1337, 4-1338, 4-1339, 4-1340, 4-1341, 4-1342, 4-1343, 4-1344, 4-1345, 4-1346, 4-1347, 4-1348, 4-1349, 4-1350, 4-1351, 4-1352, 4-1353, 4-1354, 4-1355, 4-1356, 4-1357, 4-1358, 4-1359, 4-1360, 4-1361, 4-1362, 4-1363, 4-1364, 4-1365, 4-1366, 4-1367, 4-1368, 4-1369, 4-1370, 4-1371, 4-1372, 4-1373, 4-1374, 4-1375, 4-1376, 4-1377, 4-1378, 4-1379, 4-1380, 4-1381, 4-1382, 4-1383, 4-1384, 4-1385, 4-1386, 4-1387, 4-1388, 4-1389, 4-1390, 4-1391, 4-1392, 4-1393, 4-1394, 4-1395, 4-1396, 4-1397, 4-1398, 4-1399, 4-1400, 4-

